

LIBRIS | *Welkom
books*
Cititorilor mei, pentru un an de debut strălucitor.
Mulțumiri din inimă pentru că ați venit alături de
mine și de Mouse! Fie ca zeii mărilor să înoate mereu
pe-aproape de voi.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRIVER, SARAH

Huntress / Sarah Driver. - Sarah Driver. - București : Unicart, 2020-

3 vol.

ISBN 978-606-576-847-5

Vol. 3. : Furtuna. - 2023. - ISBN 978-630-300-113-5

821.111-93-31

Originally published in English by Farshore, an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd,
The News Building, 1 London Bridge St, London, SE1 9GF under the title:

The Huntress Trilogy – STORM

Copyright © Sarah Driver 2018

Translation © 2022 Unicart Production

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd

Text: Sarah Driver

Ilustrații: Joe McLaren

Ilustrații interior: Janene Spencer

Traducere din limba engleză

Simona Săsărman

© 2023 Editura Unicart pentru versiunea în limba română

Editura Unicart sprijină drepturile de autor, deoarece consideră că acestea susțin creativitatea,
încurajează diversitatea autorilor, promovează libertatea de exprimare și creează o cultură vie.

Vă mulțumim că ați cumpărat o ediție autorizată a cărții de față și că respectați drepturile de autor,
prin faptul că nu reproduceți, nu scanați și nu distribuiți nicio parte a acestui volum. Astfel, ne
ajutați să continuăm să publicăm cele mai frumoase cărți pentru toți cititorii.

www.unicart.ro
www.edituraunicart.ro
Tipărită în România

HUNTRESS

volumul 3

SARAH DRIVER

EDITURA
UNICART

We know
books

Harta Trianukka	vi
Bârlogul Stăpânului Păianjenilor	viii

PARTEA ÎNTÂI: *Copilul Vănat*

1 Prăpădul	3
2 Fetița înspăimântată.....	13
3 Furișarea	20
4 Sânge pe pietre.....	31
5 Prinsoarea necazului	44
6 Musafireală.....	55
7 Somația.....	69
8 Propria noastră furișare	77
9 Războinici în Pribegeală.....	92
10 O condiție.....	110

PARTEA A DOUA: *Finiturile Lunii*

11 Hanul din Stâncă	119
12 Frig ca lama de cuțit	129
13 Nerod Incredibil de Nenorocit	144
14 Găselniță norocoasă	161
15 Prăjituri-de-sânge	177
16 De dinte, de gheare.....	191
17 Înurmântare	210
18 Tu, cel cu Focul.....	221
19 Pădurea Amurgului	226
20 Copaci vicleni.....	232
21 Adevărați Magi	243

PARTEA A TREIA: *Vin Fiarele*

22 Orașul Amurgului.....	257
23 Akhund Olm	280
24 Colegiul de Doftori.....	285
25 Pânze și Smog.....	300
26 Atrăgând duhurile afară.....	305
27 Dur ca o Scoică	309
28 Adunarea fantomelor.....	318
29 Umbrele păianjenilor	328
30 Înapoi de la marginea prăpastiei	335
31 Tărâmul ceții și al perlelor.....	345
32 Nu-ți aduci aminte?.....	357
33 Ai sânge în vine să faci treaba.....	364
34 Ruperea lanțurilor	374
35 Nu prea isteț	379
36 Oriunde ne-am odihni oasele.....	387
37 Clocind o revoltă.....	394
38 Bătălia	400
39 Coroana falsă.....	408
40 Coroana	418
41 Răsuflare înghețată.....	421
42 Fiica mea	428
43 Dezghețul.....	437
44 Mare, Cer, Pământ	442
45 O încoronare.....	453
46 Voiaje pe mare, pentru cei vii și cei morți.....	465
47 Luna Vânătorului.....	472
Epilog.....	478
Mulțumiri	482

Prăpădul

*Melițele. Străveche fortăreață a Tribului-din-Cer
a călăreților de târătoare. O întoarcere a lunii
pline după ce o Colțată m-a hăituit prin zăpadă.*

Ochi posaci licăresc în jurul meu, scrutând dinăuntru glugilor de blană. Adulmec aerul. Duhoare-de-teamă, pretutindeni. Sala cea lungă e plină de oameni înspăimântați și bandajați. Intruși ce caută adăpost în acest tărâm al Cerului cu ziduri groase și cenușii. Cârteala lor se încheagă și se înalță în aer, îmbâcsindu-l de întrebări. Unii sunt din Tribul-Mării și, privindu-i, prind a mă întreba despre corabia mea și despre restul echipajului.

Sunt cuibărită pe-o bancă, acoperită numai cu degerături, prinsă într-o manta grea de piele de capră, ascultând cum furtunile snopesc fortăreața din munți cu pumnale de gheață.

Încerc să împiedic teama din aer să nu mi se vâre prin piele. Dar pereții sunt mânjiți cu dâre argintii ce-mi chircesc burta în noduri. Zânișoarele mor, fiindcă nu-i nicio rază de lună ce străpunge norii.

– Ești bine, Little-Bones? murmură Tata. Nu-i nevoie să fii aici pentru asta, știi?

Stă lângă mine având pielea cenușie și se preface că nu e în dureri. Tot nu e bine după ce l-au ținut magii prizonier. Cu merinde neîndestulătoare, carnea i se adună cu greu pe oase și fălcile îi strâng tare dinții.

– Nu-s eu așa de micuță, șuier, dând ochii peste cap către tovarășul meu, Crow, care șade de cealaltă parte a mea. Scufundătorul-de-vase de altădată îmi aruncă un rânjet.

Se aude o ușă izbită și ne răsucim să ne zgâim pe când Leopard – a șapte sute șaptezeci și șasea într-o măreață descendență de Protectori ai Munților – îndrumă cinci Înțelepți ai Cerurilor prin gloată. Leo pare sleită de puteri, dar poartă acoperământul de cap și o manta de pene scufundate în aur și stă dreaptă ca săgeata.

Îmi îndrept spinarea când o zăresc și cu coada ochiului o văd și pe Lunda uitându-se pieziș la mine. Sorei-de-suliță cu părul gălbui – unul dintre războinicii cel mai bine pregătiți ai Protectoarei – tot nu-i plac intrușii. Își azvârle sulița făurită din teamă chiar mai neabătut decât sulița ei de fier.

Înțelepții sunt o amestecătură de călăreți de târătoare și vrăjitoare sălbatice – inamici până cu o întoarcere de lună plină în urmă, când am eliberat-o pe Leo din stăpânirea de-o aveau asupra ei Stag și magii ca să o controleze pe ea și teritoriile ei. Regele Sălbăticiei este tot inamicul nostru, jurând supunere lui Stag, chiar dacă furtunile au încercat să-i culce la pământ Pădurea Ghețar și Melițele ar fi alegerea mai sigură pentru oamenii lui. Dar unele Vrăjitoare sălbatice au fugit la Melițe și Leo le-a primit din toată inima.

Urmăresc pe când Înțelepții calcă în urma lui Leo. Sunt înveșmântați în robe largi de culoarea cerului, țesute din mătase de viermi de gheață și cusute cu pene de cucuvele. Dinți de orc le atârnă din tivuri.

Duc cu ei ofrande pentru Zeii din ceruri – în căușele palmelor au borcane de cristal pline cu păduri micuțe, libelule și nori de furtună minusculi ce împrăștie scânteii. Ajung la podium și își întorc fețele către bănci.

Se lasă liniștea. Măreția Melițelor se pogoară asupra noastră – pare că până și fortăreața străveche se chinuie s-asculte. Toată lumea spune că Înțelepții glăsuiesc numai când fleanca lor vrea să verse lucruri grave. Iar oamenii sunt de-a dreptul desperați după vorbe liniștitoare de la ei în vreme ce haosul își croiește loc prin lume.

Când pomenesc haosul mă refer la copacii ce nu-și pot suga seva din țărâna pecetluită și la iarna ce nu se dezmoțeste. La pământul ce a izbucnit în răzmeriță de când primele focuri pornite de Stag au distrus Mlaștinile Înghețate. Înfometarea a atins mai multe triburi din partea lui Stag și a dus la crime ce au fost demult proscrise – invaziile și negoțul cu sclavi. Alții sunt împărțiți precum vrăjitoarele sălbatice și se bat în sânul lor.

Leo grăiește mulțimii:

– Țelul ne este unitatea. Să nu uităm: munții ni s-au născut din mare, iar vântul a cioplit stâncile. Este vorba de nașterea unui munte!

– Și aici este vorba de nașterea unui ghețar! trântesc vrăjitoarele sălbatice.

– Fie ca penele iuți să aducă vești îmbucurătoare pentru Tribul vostru din Ceruri, murmur alături de ceilalți.

– Să auzim ultimele știri de la Furișători, spune Leo îngândurată.

Umerii se lasă, șoaptele se înalță, ciubotele calcă podeaua cu neastâmpăr.

– Nu e cu putință să-i auzim numai pe Înțelepți și s-o sfârșim cu asta? șoptește careva în spatele meu.

Furișătorii. Patrula de târătoare a lui Leo ce se strecoară în lume când nu se uită nimeni. Leo mi-a promis că mă pot duce alături de următoarea și număr fiecare bătaie de inimă până om zbură,

căci următoarea furișare va fi pentru o Adunare a Tribului. Pe lângă asta, a trecut prea mult timp de când hoinăresc.

– Am zburat în cele mai îndepărtate colțuri ale uscatului, Protectoare a Muntelui, spune o femeie subțire cu obrazul ars de vânt. Toată Trianukka e uscată în umbra norului înghețat. Iarna nu se va sfârși. Colțații părăsesc Deșeurile Înghețate și se aruncă peste gheață, terorizând tot ce le stă în cale. Au prădat Golful Tunetului și satele de pescari de-a lungul Coastei Negre.

Un alt călăreț se ridică.

– Iscoadelor noastre le-a ajuns la urechi cum gheața s-a strecurat deja până la sud de Șira Uriășului; o adunătură de bojdeuci ce se clatină îngropate în niște coaste străvechi, la capătul Pădurii Amurgului.

Crow întoarce capul și privirile înspăimântate ni se întâlnesc.

Pe când știrile se scurg mai departe, veștile grave îmi atârnă greu pe șiră și-mi simt pieptul strângându-se.

După ce ultima comunicare a sunat în sală, Înțelepții se ridică anevoios în picioare. Se lasă iar tăcerea.

Leopard dă din cap către Înțelepți, apoi se pune la capul podiumului, în fața mea. Își frământă micuțele mâini în poală.

Buzele prind a i se mișca, și abia de-i aud rugăciunile. „Zori ai Trezirii, vă implor, veniți la noi! Vă implor, topiți gheața și deșteptați soarele!”

Înțelepții atârnă un cazan peste foc, apoi ațâță vâpăile cu un praf de rășină. Scânteile se întrec în văzduh. Ei croiesc un cerc, prinzându-și mâinile.

Aburul trece de marginea cazanului, adunându-se în caverna jilavă, deasupra capetelor noastre. Înțelepții își întind gâturile ca să zărească formele făurite de abur.

Îmi chircesc degetele în ciubote.

– Peste toată marea, peste tot cerul și uscatul se întinde o întunecime... marea roată a Mie-zului-de-iarnă a revenit, dar viața proaspătă nu izbutește să trezească pământul! croncăne un Înțelept. Este precum ne-am temut. Vremea Prăpădului a căzut asupra noastră! Își trece ochii mari, umezi, peste mulțime. Apoi scuipă: Fie ca Zeii din ceruri să ne salveze sufletele!

Flăcările cuprind cazanul în ghearele lor. Aburul se îngroașă și se zvârcolește.

Călăreții de târătoare sunt un neam trainic, bătut de vânturi. Dar șoaptele lor înspăimântate se ridică în aer precum scânteile unui foc înăbușit.

– Bunica mereu ne-a prevenit de un Prăpăd – de ce nu am fost gata?

– Teamă a fost degeaba... ne-am întors spatele demonului! vine răspunsul șuierat.

– Zeii sunt cei care și-au întors spatele către noi!
– Prăpădul vine cu foamete, și noi adăpostim tot mai mulți intruși! Când se va sfârși cu asta?

Pika, băiatul îngrijitor de târătoare, înalt, cu pielea de culoarea scortîșoarei, își îngroapă fața în mâini.

– Toată viața am fost învățat să mă tem de Prăpăd, murmură el. Nu-mi vine a crede că a sosit.

– Ce este? întreb, lăsându-mă în față ca să-l privesc de după Crow.

– Pieirea luminii, răspunde el absent, cercetând sala cu privirea. O noapte lungă și rece de lucruri moarte. Dacă nicio viață nu freamătă, lipsa de bucate are să fie chiar mai aprigă decât cea adusă de război.

Prăpădul. Încerc să-l văd cu ochii minții, dar e greu de închipuit ceva așa de vast. Nu cu mult timp în urmă – dar nu e suflet să poată spune exact *când* și nimeni nu cade la învoială –, asfințitul a căzut de-a binelea. Acum suntem doborâți de o lumină tulbure, precum coșmarul.

Aburul de la cazan se răsucește și se schimbă, până ce ajung să văd fețe sumbre cu ochi căscați ce se înalță și roiesc prin aer.

Unul dintre Înțelepți azvârle un ulcior de apă în foc, înăbușind vâpăile. Aburul piere încetișor, ochii vlăguiți se prefac în nimic. Ceva îngrozitor e pe cale să se petreacă. Ceva mai de temut decât Prăpădul. Ceva chiar mai înfiorător decât Stag. O simt.

Leo se ridică.

– Trebuie să ne adunăm tăria pentru lupta ce ne așteaptă! strigă ea. O forță distructivă prinde putere, profitând pe de-a-ntregul de pieirea lumii noastre – o înaintare mărșăluită a răului, cu Stag și magii la cârmă. Controlează devastatele Mlaștini Înghețate și și-au înfipt ghearele în Deșeurile Înghețate și în Orașul Amurgului. Nu putem să le permitem să pretindă mai multe teritorii.

Gânduri revoltătoare îmi izbesc țeasta. Gânduri despre ce este Stag pentru mine, acum că avem o legătură pe care nu voi putea în veci s-o tai. Este părintele meu. Nu-i tatăl meu, dar sângele mi-e întinat de veninul sângelei lui. Cum o fi putut mama să aleagă un tovarăș atât de înfiorător? O fi fost mereu așa, sau era altfel când l-a întâlnit? Îmi înfig degetul de la picior în podea. Urăsc să mi se ducă gândul către el.

– Spui că profită, spune un călăreț vârstnic și voinic pe nume Coati. Dar Stag oferă adăpost celor la nevoie.

Se pornește o larmă furioasă. Degetele mi se înclăștează pe bancă.

– Ascultați-mă! strigă Coati ursuz. Se spune că împarte de-ale gurii în teritoriile pe care le stăpânește. Încă aștept să văd cum de știm că are în gând un război. Se așază, suflând aerul din obrazii roșii.

Pântecul mi se zvârcolește și furia îmi aprinde pieptul. Sunt cât pe ce să-i spun lui Coati adevărul,

când Pike, conducătorul locuitorilor mlaștinilor fără adăpost, se ridică și pocnește de trei ori sulița de pește în podea.

– Stag ne-a ars casele și ne-a secăt mlaștinile. Ne-a tratat de parcă viețile noastre nu ar avea nicio însemnătate! Ochii îi scapără. Și ascultă la mine, călărețule! Le oferă adăpost doar anumitor feluri de inși – celor pe care el și acoliții lui îi iau drept elită.

– Așa-i! strig eu, pocnindu-mă în piept cu pumnul.

Coati scutură din umeri.

– Să nu vă fie cu supărare, spune el. Dar am auzit veștile cu urechile mele. Oamenii sunt disperați. Spun că Stag dă o siguranță de nimeni altul nu o dă.

Izbucnesc țipete, înjurături și gesticulări, mai toată lumea îi spune lui Coati să-și țină fleanca. Dar nu puțini sunt cei de-i laudă vorbele. Larma se potolește când ușa e trântită deschizându-se, făcând toate capetele să se răsucească.

Se aud ciubote ce calcă podeaua. Un suflător în goarnă, înveșmântat în blănuri acoperite de gheață, își dă jos gluga din stropi de ploaie.

– Protectoare a Muntelui! O scrisoare urgentă venită pe calea drumurilor-pentru-fantome. Pergamentul foșnește pe când îl desfășoară. Este semnat cu urma de gheară a Regelui Sălbăticiei, anunță el.

Dar apoi ceva de forma unei semiluni – ca o lună mai mică sau o cochilie – alunecă la podea. Suflătorul în goarnă se oprește ca s-o ridice cu gura căscată.

– Este... o ureche, se bâlbâie el.

Oamenii icnesc uimiți. Unii sar în picioare, alții apucă sulitele.

– A cui ureche să fie? îl întreb pe Tata.

Crow se lasă ca să asculte. Tata dă din cap.

– Nu am cum să știu sigur, dar Protectoarea a trimis un mesager la Regele Sălbăticiiei, care nu s-a întors până acum.

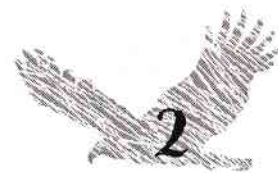
Leopard se duce către suflătorul în goarnă și apucă urechea în mâini, grațios, de parcă ar fi o pasăre frântă. Înșfacă pergamentul și-și trece iute privirea peste el. Apoi mă caută cu privirea.

Eu?

Privirea din adâncimile ochilor ei îmi fac un gol în stomac. Îmi cuprind pieptul cu brațele.

Ce spune pergamentul?

– Întâlnirea este închisă, spune iute Leo. Ins din Tribul-Vulpe, te rog, rămâi la urmă.

Fetița înspăimântată

Mă duc degrabă alături de Leo pe când sala începe a se goli.

Privește când la Tata, când la mine.

– Îmi pare rău, Mouse, doar cu tatăl tău vreau să vorbesc.

– Orișice vrei să-i spui lui Tata, poți să-mi spui și mie, îi spun, înfigându-mi degetul în piept. Nu-i așa, Tată?

Dar mă privește de parc-aș avea cinci luni.

– Cred că ai face bine s-o ascuți pe Leo de data asta, Bones.

– Pe bune?

– Aha. Fugi de te-ascunde și te-oi găsi curând.

Aș vrea să smulc misiva și să înfulec toate runele de pe ea, chiar acum. Sunt sigură că are de-a face cu mine, din privirea de-a aruncat-o Leo. Dar mă întorc pe călcâie și îmi croiesc drum printre intruși.

— Mi-o spune de cum o ieși de-aci, oricum! strig peste umăr.

Aștept după Tata în camera lui. Trec bătăi de inimă după bătăi de inimă, până ce mațele încep a-mi chiorăi și am nervii întinși ca arcul. Când deschide ușa, fac un salt către el.

— Despre ce trâncănește misiva aia, dară?

Tata zâmbește firav către mine.

— A, Little-Bones! Mai că mi-a stat inima în loc!

— Nici să nu-ți treacă prin cap să schimbi subiectul.

Știi că nu-ți merge cu mine. Ridic bărbia. Ei bine?

— Ei bine... ce?

Îmi înghit un țipăt.

— Misiva, repet, sinistru de liniștit.

În cele din urmă, suspină.

— Să spunem că nu era de bine. Înfulc o gură de aer, dar el îmi stăvilește șuvoiul de întrebări dintr-o privire. Dar nu-i nimic ce nu știam de-a-cum – lumea-i plină de primejdii, neîndoios. Așa că avem o nouă regulă. Se cere să rămânem la Melițe.

— Până când?

— Până... Își ia un răgaz. Se scutură și grăiește: Până o fi sigur să plecăm.

Pufnesc un răs încâlcit pe nări.

— Nici n-a fost, nici c-a fi vreodată sigur!

— Știi ce vreau să spun, Mouse, zice el ostenit.

Lumea e altfel acum. Lucrurile sunt de-a dreptul strâmbे.

Îmi pun mâinile cruciș pe piept.

— Dar mă voi duce la Adunarea Triburilor.

— N-aș crede asta, Bones.

Asta vrea să zică „Nu” mai pe înțeles.

— Ce? De ce?

Se răsucește către un săculeț alături de patul lui și cotrobăie în el după leacul de durere.

— După cum ți-am spus, e prea primejdios.

Dar îmi vine în minte uitătura de mi-a aruncat-o Leo.

— Pentru toți? Ori numai pentru mine?

Se ține ocupat cotrobăind după ceva. Dar știu că se străduiește să-mi ferească privirea.

— Tata!

Rămâne pironit locului.

— N-ai pentru ce să-ți faci griji, Mouse. E doar ca să te păzesc.

Dar, pe când iese șontâc din cameră, pieptul mi-e rănit. Ating broșa libelulă de pe tunica mea și, când închid pleoapele, simt aerul cu urme de sare și văd marile umbre întunecate ale pânzelor lui *Huntress* precum niște fantome lăbărțate peste scândurile de lemn. Cum poate Tata să mă stăvilească din hoinărit când sunt prea-plină de luptă?

E musai să pun etichetele pe misiva aceea.

Mâna mi se duce către o amuletă atârnată în jurul gâtului și mă gândila o idee. Amuleta este un oval subțire de argint, primit în dar de la Egret

Runesmith și scrijelită cu rune pentru legare, așa că pot să dănțuiesc-în-vis fără să desenez tot timpul rune care mă protejează. Degetele îmi ating cealaltă amuletă – ambra primită în dar de la Bear.

Pe toți zeii, mi-e dor de prietenii mei.

Mă arunc pe patul tatei și închid pleoapele, văzând cu ochii minții cum îmi ies din piele. Îmi adun toată teama în piept – de Prăpăd și zânișoarele ce stau să moară și de felul în care s-a uitat la mine Leo când eram în sală – și o folosesc să mă agăț de spiritul meu. Simt târșâiala obișnuită și mă las pe ea, până ce spiritul se înghiontește prin straturi de os, mușchi și piele. Pășesc pe aerul de peste corpul meu, clipind domol din ochi de duh. Apoi mă strecor prin ușă și pe coridorul de dincolo de ea.

Plutesc pe lângă Pik, ce-și scutură bălegar de târătoare de pe ciubotă la intrarea pe coridorul strâmb. Pe când trec de el, se scutură și înalță privirea, zgâindu-se prin mine. Apoi sperii o capră ce caută căldură, rătăcită prin labirintul de pasaje. Mă răsucesc în aer și fășnesc de-a lungul altei treceri, alături de un grup de vrăjitoare sălbatice ce se duc către băile de piatră cu mantale de uscat atârinate de brațe.

Încăperea lui Leo este o cameră mică, simplă, la capătul unui șir de trepte, ascunse adânc în stânca de peste sală. Mă strecor prin ușa de lemn și plutesc prin cameră, cercetând.

O mică colecție de cărți, legate în roșu, albastru, verde și aur este stivuită pe noptieră. Un cufăr de haine

stă la piciorul patului. Este o armură din picături de ploaie ce atârână dintr-un cârlig, o adunătură de lumânări butucănoase și un portret al ei și al fucei ei, Kestrel, de l-a pictat înainte de plecarea lui Kes în misiune pentru a uni tinerii Triburilor. Nici urmă de scrisoare.

Chiar atunci ușa geme deschizându-se și Leo pășește în cameră cu tensiunea întinzându-i chipul. Străbate podeaua încoace și-ncolo, gâfâind. Apoi scoate o lungime de pergament din mantie și o ține dreaptă. „Cum îndrăznește?“, își murmură în barbă.

Mă târăsc prin aer și plutesc în spatele umerilor ei, înfulecând runele negre, arse în pergament.

„Consideră că ăsta este cel dintâi și ultimul avertisment.“ Duhul îmi tresare, frângându-se pe la margini – mai că pot auzi vocea toarsă a Regelui Sălbăticiiei. „Să nu crezi că fortăreața te poate ocroti de acoliții de mi i-am câștigat. Acoliiți ce-ar putea fi și-ai tăi, dacă ai da ascultare răsunetului strigătului de război din Trianukka. Fetia înspăimântată este un copil vânat. Nu îi vor permite să facă mai mult rău cauzei lor. Încredințază-ne-o, de dragul poporului tău. Și încredințază orice intrus care sălășluiește printre voi.“

Ridic mâna pentru a-mi atinge cicatricea cu degetele, dar marginile duhului meu își șoptesc unele altora. Sunt un copil vânat. Nu-i de mirare că tata a încercat să ascundă asta de mine.

Amintirea dă năvală – noaptea de cu o lună plină în urmă, când pași domoli, neobservați, s-au furișat prin

zăpadă în urma mea. M-am răsucit pe jumate, în vreme ce o mână sărată s-a înfășurat peste gura mea.

„Colțați!”, a bubuit vocea amestecată de alge a tatei, mai răsunătoare decât corpul plăpând. „Eliberați-mi copilul!” Războinicii cu sulite ai Protectoarei ne-au împresurat. Frate-meu și cu mine am fost puși la adăpost, dar nu mai înainte ca o lamă să-mi cresteze o tăietură în piele.

Axe-Thrower, nenorocita de femeie secund al lui Stag, vânanse prin umbrele fortăreței, încercând să ajungă la mine și la Sparrow. Acum ea e încuiată în temnița lui Leopard, un ostatic nedorit de nimeni. Cât despre Tata – este mâncat de simțământul de vină că n-a izbutit să mă ocrotească mai bine, acum că suntem în cele din urmă împreună. O vreme a tot implorat iertare că Axe m-a atacat, de parcă era vina lui.

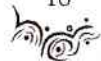
Acum știu despre Colțată că nu era singură. Că atacul ei fusese comandat de altcineva. Și că nu e cu adevărat gata. Îmi țin privirea pe scrisoare pe când citesc runele iar și iar. Atunci Leo se încordează, mototolind pergamentul între degete și se răsucește să privească în urma ei.

Trebuie că am plutit prea aproape și am atins-o – văd cum i s-a făcut pielea de găină la ceafă. Îmi aduc aminte dintr-odată că și ea dăntuiește-în-vis.

– Cine-i acolo? șoptește ea.

Mă scutur către ușă, mă strecor și plutesc în jos pe scări, cu inima-duh atârânănd grea. De cele mai multe

ori găsesc o cale de a-l atrage pe tata de partea mea. Dar acum n-are să mă lase să merg cu ceilalți la Adunarea Triburilor. Nici într-o mie de luni pline. Mă zgâiesc în sus la acoperișul de piatră întunecat al coridoarelor pe când zbor. Simt că pereții fortăreței se închid peste mine, iar dacă nu-s atentă, mă vor îngropa de vie.

Furișarea

Thunder bombăne, neliniștită precum un rechin. Sed cu picioarele încrucișate pe pat, răsuflând duhoarea de furtună ce se prelinge printre pietrele fortăreței. Thaw-Wielder o respiră cu mine, cu ochii strălucind de și mai multă sălbăticie.

Duhoarea unei furtuni este singurul lucru ce mă face să mă simt liberă zilele astea. Îmi aprinde flama din sânge.

Fulgerete fâlfâie pe pereți și mă simt de parc-aș fi sub apă, cu țiparii electrici.

Crow șade într-un scaun, dându-și ciubotele cu grăsime.

– Poți să iei o pauză de la adulmecat?

Pufnesc dezaprobat. *Nu pricepe, Thaw.*

Își zbârlește penele și scuipă către el. *Carapace-moale două-picioare nuștielucruri! Nu-i cu ADEVĂ-RAT înaripat.*

– Și nu mai vorbi despre mine cu Thaw. Nu e corect.

Fac o mutră îmbufnată. *Bietul pui nu crede că-i corect!*

Thaw chicotește.

Crow mă cadorisește cu fața-periculoasă.

Îmi ridic sprâncenele.

– Biiine, nu-ți pârjoli urechile pentru asta!

Tunetul despică cerul în două, zgomotos precum niște tobe gigantice de fier aruncate ici-colo. Crow icnește, dar eu rânjesc.

– Ar trebui să încerci să auzi asta când ești pe mare.

Se încruntă. În podul de deasupra, gheare prind a scrijeli. Șobolanii sunt înspăimântați.

Se aud ciubote zdrăngănind pe lângă ușa camerei mele. Sar din pat și mă grăbesc să arunc o privire – călăreți mărșăluiesc de-a lungul coridoarelor, îndreptându-se către grote pentru a-și pregăti târătoarele să zboare către Adunarea Triburilor. Au făcut și alte pregătiri – au ascuțit sulițele și au curățat armurile, au adunat laolaltă lucruri pentru negoț, ca oalele cu cerneală de sepie și blană de târătoare împuțite și ochelari de protecție din lemn și ouă culese din mlaștini. Am fost izgonită de la toate astea.

Îmi trântesc ușa, apoi sar îndărăt în pat.

– Sunt de-a dreptul plictisită până peste cap! Porni către Adunarea Triburilor la primul sunet

